

Het "Slippendrager-Christendom"

http://www.feasite.org/coattail_christianity

Dit artikel van Matt Costella, verscheen oorspronkelijk in *Foundation* magazine, uitgave 4, 2013

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling en voetnoten door M.V.

Mijn hart doet pijn als ik de toestand van de kerk zie vandaag. We horen dikwijls de stekende beschuldiging van de wereld dat de kerk vol hypocrieten zit, en dan gaan wij onmiddellijk in het defensief door te denken: "Wel, dat is waar, maar niet in *mijn* kerk", of: "Misschien zijn sommige leden van mijn kerk hypocrieten, *maar ik niet!*" Omdat de aanklachten van de wereld tegen de kerk gewoonlijk draaien rond de foute verwachtingen van ongelovigen jegens christenen (d.w.z. sociaal en politiek activisme¹), vegen wij de aantijgingen van de wereld gewoonlijk van tafel. Maar anderszijds, als wij de levens van de eerste eeuwse gelovigen, opgeschreven in het boek Handelingen, vergelijken met wat we zien in de kerk vandaag, dan merken we op dat veel van de kerk slechts een schaduw is van haar vroegere zelf.

Het is vanzelfsprekend dat de meerderheid van de belijdende christenen vandaag gewoon "hun tijd steken" in het bijwonen van de kerksamenkomsten. Zij gaan naar de zondagochtendienst uit traditie, schuldgevoel, gewoonte, enz., veeleer dan echt te verlangen naar geestelijke groei en een beoediging te zijn voor hun medegelovigen. Zij slaan de zondagavond en middenweekse samenkomsten over omdat ze te moe zijn, omdat ze recreatieve verplichtingen hebben, of omdat zij aan huishoudelijke projecten gebonden zijn, of om wat voor rechtvaardigende reden dan ook. Onze narcistische, rebelse seculiere cultuur is in de kerk geïnfiltreerd, en nu zelfs binnen onze kerk *draait alles om mezelf*. Als *ik* niet hou van de preek, of de spreker, mijn medekerkgangers, of de hoeveelheid tijd dat de kerk van "*mijn* tijd afneemt", dan wordt dat plots een geldig excuus om de samenkomst in de steek te laten, samen met het lokale kerklichaam, en Gods bevel te negeren van Hebreëen 10:25. Bemerkt in dit vers dat de kerk bijwonen niet zozeer gaat over wat *wij* eruit halen - het gaat erom opbouwend te zijn voor *anderen*: "elkaar aansporen"!

Nu, ik wil zeker niet impliceren dat wanneer u elke dienst bijwoont die uw kerk aanbiedt, dan alles okay is met uw geestelijk leven. Er blijft veel ruimte over voor zelf-inspectie voor hen die getrouw zijn in de geestelijke discipline van kerkbijeenkomst. Maar, een gebrek aan getrouwheid in het bijwonen van de kerkdiensten is een erg zichtbaar symptoom van wat ik noem "Slippendrager-Christendom" - een oppervlakkige vorm van christelijk leven dat onze kerken vandaag uitermate plaagt.

Een "slippendrager-christen" is iemand die zich vastklampt aan de spiritualiteit van iemand of iets anders, in plaats van deze echt zelf te omarmen". Deze gelovige is gewoonlijk blind voor zijn leeg geestelijk leven, omdat hij toch "zijn tijd steekt" in de zondagochtendienst, hij geeft voor het werk van de Heer, en op regelmatige basis een hoofdstuk leest uit de Bijbel. Hij komt tegemoet aan de uitwendige "checklist" van het christelijke leven zonder echt God te volgen vanuit het hart.

"De 'slippendrager-christen' is iemand die zich vastklampt aan de spiritualiteit van iemand of iets anders, in plaats van deze echt zelf te omarmen"

Ik zie drie "slippen" waaraan de slippendrager-christen zich vastklampt en hem in staat stelt zijn valse zienswijze dat alles okay is met zijn geestelijke wandel te handhaven: het verleden, het label, en iemands gezin. Ik wil bij u oprecht aandringen om uzelf te onderzoeken wanneer we deze drie potentiële hinderpalen van een echte, levende wandel met de Heer overdenken.

¹ Zie: <http://www.verhoevenmarc.be/politiek.htm>

Het verleden

Hoe gemakkelijk is het de slippen van het verleden vast te houden wanneer we als christen in het heden leven! Maar we moeten ons realiseren dat onze wandel met God niet overeenkomt met een job waarbij wij “uren kloppen” in de dienst voor Hem, waarbij we bepaalde “quota” kunnen behalen en we ons daarna vrij kunnen voelen om het kalm aan te doen voor een tijd. Nee, de christelijke wandel is precies dat: een *wandel*, waarbij we *continu* in één richting bewegen. We kunnen ofwel voorwaarts wandelen, groeiend naar het beeld van onze Redder (Romeinen 8:29), ofwel kunnen we achterwaarts afglijden naar oude gewoonten en zondige wegen. Elk moment van ons leven is een gelegenheid om voor de Heer te leven. Zelfs die aspecten van het leven die horizontaal gericht zijn - de vaat doen, gazon afrijden, een auto besturen, enzovoorts - zijn individuele segmenten van tijd waarbij we de Heer kunnen verheerlijken (1 Korinthiërs 10:31). Hoe? Middels onze innerlijke mens - het uitdrukken van geduld, dankbaarheid, zelfbeheersing, enz. - zowel als door onze externe acties, zoals barmhartigheid jegens een kind dat accidenteel een bord breekt, een bemoedigend woord geven aan een vermoeide echtgenote of teneergeslagen gelovige.

Hebt u de Heer uw tijd, geld, gebeden en dienstbaarheid gegeven in het verleden? Wat geeft u Hem *hier en nu*?

Net zoals we niet kunnen toestaan dat de falingen uit het verleden onze tegenwoordige tijd doen ontsporen, kunnen wij ook niet toestaan dat de overwinningen uit het verleden ons een rooskleurige versie geven van onze wandel in het heden. In de Bergrede zegt de Heer dat Gods zegen is op “zij die *honger* en *dorsten* naar de gerechtigheid” (Mattheüs 5:6). Hoe dikwijls ervaart u op een gewone dag de fysieke aandrang van honger en dorst? Al u bent zoals ik, dan is het antwoord *dikwijls*. Maar bent ook voortdurend hongerig en dorstend naar dat wat geestelijk is - naar een rechtschapen leven dat God welbehagelijk is, Hij Die van u houdt en Zichzelf voor u gegeven heeft? Rust niet op het verleden - blijf in de Heer groeien, dag na dag!

Een Label

De bediening van de Fundamental Evangelistic Association, dat *Foundation* magazine publiceert, is een “fundamentalistische” christelijke bediening. Dus, als u dit artikel leest, is de kans groot dat ook u zichzelf labelt als een “fundamentalist”. Maar, als fundamentalisten moeten we ervoor waken dat we niet aan de slippen hangen van het label dat ons definieert. Zoals de fundamentalistische kerk te Efeze (Openbaring 2:1-7) kunnen wij leerstellig correct zijn maar geestelijk bankroet. We kunnen alle juiste dingen doen en zelfs alle juiste dingen geloven en toch erin falen God lief te hebben met heel ons hart, ziel en verstand (vgl. Openbaring 2:4 met Mattheüs 22:37).

“Wij kunnen leerstellig correct zijn maar geestelijk bankroet”

Misschien bent u een lezer die het label “fundamentalist” liever mijdt en eenvoudig bekend wilt zijn als een “christen”. Kan waarlijk van u gezegd worden dat u *Christus-gelijkend* bent? Bent u zoals de Redder in uw liefde voor anderen (zelfs hen die niet sympathiek zijn), in uw prioriteiten en in uw gebedsleven?. Wandelt u “op een wijze de Heere waardig is, Hem in alles behaagt, in elk goed werk vrucht draagt en groeit in de kennis van God” (Kolossenzen 1:10)? Kunnen anderen in u Christus zien door uw handelingen en reacties? Vertegenwoordigt u Hem als een goede gezant door Zijn agenda te willen vervullen voor uw leven, in plaats van uw eigen plannen te maken en na te streven (2 Korinthiërs 5:20)?

Het is zo eenvoudig om anderen en zelfs onszelf bij de neus te nemen door te denken dat het goed gaat met onze geestelijke wandel wanneer we het juiste label dragen om ons te definiëren. Maar God ziet het hart aan - wij zien deze waarheid herhaaldelijk in de Schrift (1 Samuël 16:7; 1 Koninkgen 8:39). Laten we zoals David oprecht roepen: “Doorgrond mij, o God, en ken mijn hart, beproef mij en ken mijn gedachten. Zie of er bij mij een schadelijke weg is en leid mij op de eeuwige weg” (Psalm 139:23-24) - en moge wij dan aan de noodzakelijke veranderingen werken.

Als bijbelgelovige fundamentalisten, minachten we vaak het oppervlakkige christendom dat de kerk heden ten dage doordringt. Maar, alhoewel wij misschien niet schuldig zijn aan oppervlakkigheid

kunnen velen van ons geacht worden “holle” gelovigen te zijn. We hebben een uitwendige gedaante van wat een christen zou moeten zijn - theologisch correct, vroom - en toch zijn we louter lege schelpen. We “blussen de Geest uit” wanneer Hij ons tracht te overtuigen dat we moeten veranderen, en we “verachten de profetieën” (1 Thessalonicenzen 5:19-20) wanneer een bijbelleraar of een medegelovige ons via Gods Woord tracht aan te tonen waar wij tekort schieten in het verheerlijken van God in onze levens. Het “honger en dorsten naar de gerechtigheid” wordt in ons niet gevonden (Mattheüs 5:6) en ook niet “zo schreeuwt mijn ziel tot U, o God!” (Psalm 42:2) dat ons wezen zou moeten vullen; in plaats daarvan zijn wij holle christelijke schelpen, gevuld met zelfzucht, eigenwaan, rebellie en zelfbedrog.

Ons gezin

Het is misschien iets vreemds om de “slippen” van je gezin vast te houden; maar het is me uiteindelijk duidelijk geworden dat dit het grootste zelfbedrog vormt van alle slippendragerij.

Kinderen die opgroeien in de schaduw van godvruchtige ouders houden zich vaak schuil in deze schaduwen in plaats van zelf naar voor te treden in het licht. Zij hebben hun geloof niet van zichzelf. Het verraderlijke symptoom is dat, wanneer hen uiteindelijk de keuze gegeven wordt zij ertoe neigen het ongeestelijke te kiezen boven het geestelijke: *Geven aan de kerk is iets wat mijn ouders doen, maar het geld dat ik verdien met mijn deeltijdse job is van mij. De kerk bezoeken hangt af van mijn schema - ik maak mijn schema niet op met betrekking tot de kerk. Het is niet mijn taak om tot geestelijke opbouw te zijn voor anderen in de kerk; dat is de verantwoordelijkheid van hen die ouder zijn dan ik. De kerk van ons gezin kan “leerstellig gezond” zijn, maar ze zit vol met hypocrieten, dus ga ik er een zoeken die tegemoet komt aan mijn noden* (in plaats van zich te realiseren dat gezonde leer precies is wat de gelovige echt nodig heeft, en in plaats van zelf de “authentieke christen” te zijn die de jonge persoon wil zien bij anderen in de kerk).

Het is belangrijk voor ouders dat zij hun kinderen niet zodanig beschermen tot het punt van het creëren van een ruggengraatloos kind. Een christelijke school kan een jong persoon slechts tijdelijk beschermen, en in sommige gevallen voorziet deze zelfs in een plaats waar een jong persoon anderen kan aanzetten tot het denken dat alles geestelijk in orde is omdat hij of zij zich conform gedraagt aan het systeem, terwijl, in feite, daar zelfs geen ware wandel met God bestaat. Thuisonderwijs kan een kind voor een tijd beschermen tegen goddeloze invloeden, maar wanneer uiteindelijk de verleiding toeslaat in de prille volwassenheid, zal dan uw zoon of dochter de ruggengraat hebben om weerstand te bieden? Godvruchtige ouders die de Heer liefhebben, en Hem tot hun topprioriteit maken, zijn inderdaad het grootste bezit van een kind in huis, maar *zij moeten zich realiseren dat hun eigen geestelijke wandel niet vanzelf naar hun kinderen getransfereerd zal worden*. Elke persoon is individueel verantwoordelijk voor de Heer om met Hem te wandelen in oprechtheid en waarheid, en ouders moeten dit feit continu benadrukken aan hun kinderen.

Finale gedachten

Nu, hoe kunnen we vermijden een “slippendrager-christen” te zijn? **Bezit uw eigen geloof!** Het is van u - niet van uw ouders of uw kerk, en het wordt niet gedefinieerd in wat u tot stand bracht in het verleden. De christelijke wandel is een dagelijkse oefening welke constant zelfonderzoek vereist. De apostel Paulus zegt in 2 Korinthiërs 13:5: “Onderzoek uzelf [om te zien] of u in het geloof bent”. Alhoewel de primaire toepassing van dit vers er een is om na te gaan of hij of zij wel echt een gelovige is, kan een kind van God deze tekst ook lezen als een vermaning om zijn eigen wandel in het geloof te onderzoeken: “Hebben wij een goed getuigenis tegenover ongelovigen zodat zij kunnen zien dat wij “in het geloof” zijn? Kunnen onze medegelovigen onderscheiden dat wij groeien “in het geloof”? Zijn wij echt wel bezorgd over Gods inschatting van ons?”

Het is tijd dat we in het reine komen met onszelf en met onze God. Hij waarschuwt ons: “Arglistig is het hart, boven alles, ja, ongeneeslijk is het, wie zal het kennen?” (Jeremia 17:9). Wij kunnen anderen bedriegen, en zelfs onszelf, tot het denken dat onze wandel met God in orde is voor ons, terwijl wij de hele tijd aan de slippen hangen van het verleden, ons label of ons gezin.

Zijn zowel ons inwendige hart als onze uitwendige wandel op één lijn met de maatstaf van Gods Woord? Wijst u goddelijke correctie af, of is Zijn goedkeuring uw ultiem verlangen? Is uw liefde

voor God louter een kwestie van *woorden*, of vertaalt uw liefde zich in *actie*? “En dit is de liefde, dat wij wandelen naar Zijn geboden. Dit is het gebod zoals u vanaf het begin gehoord hebt dat u daarin moet wandelen ... Let op uzelf, opdat wij niet verliezen waarvoor wij gewerkt hebben, maar een vol loon mogen ontvangen” (2 Johannes 6, 8). Het leven is zo kort - verlies de tijd niet die God u gegeven heeft!

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm